

Κ' ἔπιασ' ἡ κόρη μεσ' ἔς τὰ δάκτυλά της
Μὲ πόνο τῶν μαλλιῶν της τὸν σωρὸ
Κ' ἐσφόγγισε μ' αὐτὰ δυὸ δάκρυά της
Ποῦ ἔτρεχαν ἔς τὸ πρόσωπο τῷ χρῶ... .

Ἔπειτα ζήτησ' ἕνα καθρεφτάκι
Τὴν ὄψι της νὰ ἰδῆ τὴν τορινή...
Ἐάν εἶδε, χαμογέλασε λιγάκι
Καὶ εἶπε μὲ ἀδύνατη φωνή

Καὶ μὲ γλυκὸ παράπονο ἡ κόρη:
«—Καλὲ μητέρα, πρὶν ἔς τὸν κόσμον ἔγω
Παρακαλοῦσες νάμουνα ἀγόρι—
Ἄχ, τὸρ' ἀγόρι ἔγεινα κ' ἐγὼ...»

Κι' ἐφίλησε μὲ πόνο τὰ μαλλιά της,
Καθὼς φιλοῦμε φίλο μας νεκρὸ,
Καὶ τᾶσπρωξε ἔς τὸ στρώμα μακρὰ της
Καὶ εἶπε κί' ἄλλο λόγο περὶ πικρὸ*

«—Μητέρα, πάρ' τα' κρύψ' τα ἔς τὸ συρτάρι
Καὶ κλειδώσε καλὰ μὲ τὸ κλειδί...
Ἐκεῖνος ποῦ μιά ἡμέρα θὰ μὲ πάρη
Τὰ περασμένα πλοῦτή μου νὰ ἰδῆ!»

Γ'

Πετοῦν ἡ ἡμέραι, φεύγουνε τὰ χρόνια...
Ἐσχνιοῦντ' ἡ λύπαι, σβύνουν ἡ χαραῖς.
Λυόνουν τὰ κρῦα τοῦ Γενάρη χιόνια...
Μαδοῦν ἡ πασχαλιὰς ἡ τρυφεραῖς.

Ζ'

Σὲ σάλα, ποῦ κανεῖς τὸν νοῦ του χάνει
Ἄπὸ τὸ φῶς, τὸν κόσμον τὸν πολὺ,
Κόρη ξανθὴ τῆς νύφης τὸ στεφάνι
Φορεῖ καὶ γέρνει κάτω ντροπαλῆ.

Τὰ καταγάλανά της τὰ ματάκια
Τοῦ οὐρανοῦ μας μοιάζουν ζωγραφιά,
Τὰ χεῖλη της, τὰ δυὸ της μαγουλάκια
Εἶνε δροσιὰ γεμάτα κ' ἔμορφα.

Χαρούμενος τὸ χέρι του τῆς δίνει
Νέος μὲ πρόσωπ' ὅλο γελαστό...
Αὐτὸς καρδιὰ καὶ ἔμορφα ἐκείνη,
Κάνουν οἱ δυὸ ζευγάρι ταιριαστό.

Καὶ λέν: «—Εὐχαριστῶ!..» ἔς τὸν κάθε ἕνα
Ποῦ φέρνει τὴν δική του τὴν εὐχὴ
Μὲ λίγα λόγια ἀπ' τὰ συνειθισμένα:
«—Χρόνια πολλά, καλὰ ἢ εὐτυχὴ!»...

Η'

Ἄ ὁ κόσμος φεύγει μένον οἱ δυὸ μόνοι.
... Σηκώθηκε ἡ κόρη χαροπῆ.
Τὴν ὄψι της χαμόγελο χρυσόνει!
«—Ἰώρα ἐκεῖνο ποῦ σοῦ εἶχα πεῖ...»

Καὶ τοῦδωσε τᾶριστερό της χέρι,
Ἐπὶ τὸ κάτασπρο τὸ γάντι της κλειστό,
Κ' ἔπηρε τὸ κερί γιὰ νὰ τὸν φέρη
Ἐμπρὸς ἔς ἕνα συρτάρι σφαλιστό.

Ἐσκυψε κ' ἐξεκλειδώσε μὲ χάρη
Καὶ ἔβγαλ' ἕνα δίσκο ἀργυρῶ,
Κρυμμένον μεσ' ἔς ἐκεῖνο τὸ συρτάρι
Ἄπ' τῆς ἀρρώστιας τὸν παλῆ καϊρό...

Κ' ἐφίλησε σιγὰ τὸ μέτωπό του
Καὶ μὲ τὰ μεταξένια τὰ μαλλιά
Ἐπέρασε τριγύρω ἔς τὸν λαϊμὸ του
Τετράδιπλη κί' ὀλόχρυση Θηλειά...

Θ'

Καὶ τὸρ' ἀκόμα ἤθελα νὰ ψάλω
Τοὺς ὄρκους τους, τὰ λόγια τὰ γλυκά.
Τὰ σχέδια... τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο,
Τὰ τόσα τῆς ἀγάπης μυστικά..

Μὰ ὁ Οὐδγκὼ φωνάζει ὄργισμένος
Πῶς ἕνας ἄσπρος ἄγγελος πετᾶ,
Κ' ἐκεῖ ἔμπροστὰ ἔς τὴ θύρα καθισμένος
Τὸ δάκτυλο ἔς τὰ χεῖλη του κρατᾶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθὲς ὑπηρετρία φιλικῆς οἰκογενείας παρου-
σιάζεται εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ν***, ἥτις ἔχει
βαρῶς ἀσθενῆ τὸν πενθερὸν της.

—Ἡ κυρία μου, λέγει ἡ Σοφία, μοῦ εἶπε πολλὰ
προσκυνήματα, καὶ τί κάνει ὁ κύριος Ν**;

—Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, ἀλλὰ εἶνε πολὺ βα-
ρειά, καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ φοβοῦμεθα μὴ
τελειώσῃ.

—Μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ περιμένω ἀκόμη λι-
γάκι; !!

*
**

Πανσαρίας τις, πρὸ καιροῦ μὴ ἀντικρούσας τὴν
θύραν τοῦ κεντρικοῦ ταμείου, εἰσέρχεται εἰς τὸ
ἐστιατόριον.

—Παιδί, πόσο ἔχει ἡ μερίδα ὁ καπαμᾶς;

—Πενήντα λεπτά, κύριε.

—Καλὰ, καὶ ἡ σάλτσα ποῦ εἶνε μαζύ;

—Ἡ σάλτσα δὲν κοστίζει τίποτε.

—Καλὰ· φέρε μου μιὰ μερίδα σάλτσα· ψωμὶ
ἔχω μαζύ μου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ Ἑλλάς δμοιάζει γόνιμον γῆν κρύπτου-
σαν ἐντὸς ἐαυτῆς ἀνεξολόθρευτα φυτικῆς ζωῆς
σπέρματα. Ὡς ἐκείνης τὴν ἐπιφάνειαν καταβά-
σκει πολλάκις παμφάγον πῦρ καὶ κατακαίει μέ-
χρι βίξης τὰ καλύπτοντα αὐτὴν καὶ κατακο-
σμοῦντα φυτὰ καὶ ὑψίωμα δένδρα, ἀρκεῖ δὲ πάν-
τοτε ὀλίγη τις ἀπὸ τῶν νεφῶν νοτιά καὶ ὀλίγη
θερμότης ἡλιακῆ, ἵνα ἐκ τῶν κεκρυμμένων ἐν αὐτῇ
σπερμάτων ἀναβλαστήσῃ καὶ καλύψῃ αὐτὴν νέος
κόσμος φυτῶν ἀγλαῶν· οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς, καί-
περ καταθροσκηθεῖσα ὑπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ πυρὸς
καὶ ἐρημωθεῖσα, διετήρησεν ὅμως ἐν ἐαυτῇ ἱκανὰ
πνευματικῆς ζωῆς σπέρματα, εἰς ὧν τὴν ἀναβλά-
στησιν ἤρκει πάντοτε ὀλίγη δρόσος τοῦ οὐρανοῦ
καὶ ἀσθενῆς τις ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπίδρασις. (Φί-
λιππος Ἰωάννου).

* * * Πολλὴν ἔχει ὁμοιότητα ἡ φύσις τοῦ ἀν-
θρώπου πρὸς τὴν τοῦ οἴνου· διότι ἀμφοτέρω νέοι